

LÁSZLÓFFY ALADÁR

A bécsi bácsi

Nyakig egy beborult századelőben, mint köpönyegben,
 közeleg a bécsi utcán a legénykorú szépapám.
 Milyen jóízűeket tudna vitatkozni Világos utáni
 önmagával. De nem eresztik össze őket a biedermeier-
 évek, a reformkor kellemesen ideges ízei, a Komárom,
 Kolozsvár, Kisújszállás felett suhogó szél, melyben
 külön-külön, de ugyanazon testszerint megfürödtek. Ő
 meg Ő... Nagyapám nem akar most már nyalkán bevonulni
 és Tirolon, Elzászon keresztül űzni a franciát Hány
 hadnaggyal Waterlooig. Sikerült neki pár évre meg-
 szállni Itáliát, pár évet vadászni, kártyázni, lovagolni
 – hát nem joggal képzelem százötven évvel később,
 szegényen, hogy ugyan mit érthetett ez a Negyvennyolc-
 hoz, amiből nem engedett? Negyvennyolchoz is én akarok
 érteni jobban. Érteni, ártani, nem érteni. Mindketten
 léhák vagyunk s a jóoldalon véltünk állni végig. Ez
 a nagyapám meg én. Csak közben más nagyapáim is voltak,
 ugyanolyan fokon és rangban. És sortűzek dördültek,
 vonatok fordultak le a viaduktról, szedtevetézttek
 és garibáldiztak eleget, fix pont nélkül kimozdították
 sarkából Archimédész Földecskéjét Szibériástól, Szlo-
 véniástól. Nagypapa meg én lelkes hívei vagyunk
 mindannak, amit a Kőrösi Csomaság jelképez. Legfennebb
 Kőrösi Csoma nézne ránk értetlenkedve, ha felébredne a
 ritkán múló maláriából, melyben egy világ reszket s
 ami maga a múltunk: miért is gondolja bármikor, (végig)
 bárki, hogy csakis ő kérdez rá helyesen? S a (mindig)
 hiányzó válaszokhoz közelebb állt, ami volt, közelebb
 áll, ami lesz? Egy tibeti bélyeggyűjtő Szegedről
 lapot kapott. Küldte – az egészét mélyen átgondolva
 – egy bécsi bácsi.